پل ناصر؛ محل اتصال دو ساحل، نماد پیشرفت و چالش‌های پیش‌رو

(گزارش ویژه — صفحه ۲)

پل ناصر که روز سه‌شنبه ۲۱ مهر ۱۴۰۳ با حضور مسئولان استان و صدها شهروند افتتاح شد، تنها یک سازه بتنی و فولادی نیست. این پل محل اتصال دو ساحل رودخانه سیمره است و سال‌ها بود که ساکنان دو طرف رودخانه برای رسیدن به بازار، مدرسه و درمانگاه ناچار بودند مسیر طولانی و پرهزینه را طی کنند. در روزهای بارانی این مسیر گاهی به طور کامل بسته می‌شد و هزاران نفر از دسترسی به خدمات اساسی محروم می‌ماندند. اکنون با گشایش پل ناصر، زمان رفت‌وآمد میان دو ساحل به حدود ۱۲ دقیقه کاهش یافته است.

پل ناصر به طول ۲۴۰ متر و عرض ۱۲ متر ساخته شده و برای تحمل بار ترافیک سنگین و لرزه‌های احتمالی طراحی شده است. پایه‌های پل در عمق ۱۸ متری بستر رودخانه قرار گرفته و روی آن ۳ دهانه قوسی اجرا شده است. مهندس ناظر طرح، آقای مهندس کامران یزدان‌پناه، گفت: «ما برای مقاومت در برابر سیلاب‌های ۱۰۰ ساله محاسبه کرده‌ایم و فاصله پایه‌ها از لبه رودخانه به اندازه کافی است تا جریان آب به پایه‌ها آسیب نزند. کابل‌های فولادی مهار هم برای جلوگیری از لرزش در باد شدید نصب شده است.» هزینه کل طرح ۴۲۰ میلیارد ریال بوده که ۶۰ درصد آن از اعتبارات استانی و باقی از کمک‌های مردمی تأمین شده است.

اما همه چیز در مراسم گشایش خلاصه نمی‌شود. صدها نفر از اهالی روستاهای «چنار سفید» و «خرمک» که سال‌ها برای رسیدن به مدرسه ناچار بودند از روی پل موقت عبور کنند، می‌گویند شادی آنها با نگرانی همراه است. پل موقت که از تیرآهن و تخته ساخته شده بود، هنوز در کنار پل جدید برپا است و قرار است تا پایان آذرماه برچیده شود. برخی از معلمان و پزشکان می‌گویند اگر این پل موقت زودتر برداشته شود، خطر حادثه برای کودکان و سالمندان کمتر می‌شود و مسئولان باید زمان دقیق آن را اعلام کنند.

در مقابل، مسئولان شهرستان وعده داده‌اند که پل موقت تا ۱۵ آبان جمع‌آوری شود و پیمانکار موظف است محل نصب پل را پس از برداشتن، به حالت اولیه برگرداند. با این حال، فعالان محیط‌زیست هشدار داده‌اند که اگر بقایای پل موقت در بستر رودخانه رها شود، در فصل بارندگی می‌تواند مانع جریان آب شود و خطر آبگرفتگی روستاها را افزایش دهد. این موضوع نشان می‌دهد که اجرای یک طرح عمرانی تا زمان جمع‌آوری کامل آثار موقت، هنوز ناتمام است.

(ادامه از صفحه 3)

مدیران شهری می‌گویند برای نگهداری پل، یک صندوق ۵ درصدی از درآمد عوارض عبور و مرور در نظر گرفته شده است. عوارض عبور برای خودروهای سواری ۲۰ هزار تومان و برای کامیون‌ها ۸۰ هزار تومان است. معافیت کامل برای دانش‌آموزان، معلمان، امدادگران و خودروهای اورژانس در نظر گرفته شده است. این صندوق قرار است هر سه ماه یک بار گزارش هزینه‌ها را منتشر کند. اما فعالان محلی می‌گویند تا این گزارش‌ها در سایت شهرداری منتشر نشود، اعتماد مردم به این صندوق کافی نیست.

در کنار پل، یک پارک کوچک با نیمکت و روشنایی ساخته شده است. اهالی روستای «چنار سفید» می‌گویند این پارک جایی است که کودکان بعد از مدرسه بازی می‌کنند و سالمندان عصرها در آن قدم می‌زنند. اما برخی از اهالی هشدار داده‌اند که اگر نگهداری پارک به عهده شهرداری گذاشته نشود، سرنوشت آن مانند بسیاری از پارک‌های قدیمی شهر رقم خواهد خورد. پیشنهاد شده است که یک تعاونی محلی برای نگهداری پارک تشکیل شود و شهرداری فقط نظارت کند.

پل ناصر؛ محل اتصال دو ساحل، نماد پیشرفت و چالش‌های پیش‌رو

(گزارش ویژه — صفحه ۲)

پل ناصر که روز سه‌شنبه ۲۱ مهر ۱۴۰۳ با حضور مسئولان استان و صدها شهروند افتتاح شد، تنها یک سازه بتنی و فولادی نیست. این پل محل اتصال دو ساحل رودخانه سیمره است و سال‌ها بود که ساکنان دو طرف رودخانه برای رسیدن به بازار، مدرسه و درمانگاه ناچار بودند مسیر طولانی و پرهزینه را طی کنند. در روزهای بارانی این مسیر گاهی به طور کامل بسته می‌شد و هزاران نفر از دسترسی به خدمات اساسی محروم می‌ماندند. اکنون با گشایش پل ناصر، زمان رفت‌وآمد میان دو ساحل به حدود ۱۲ دقیقه کاهش یافته است.

پل ناصر به طول ۲۴۰ متر و عرض ۱۲ متر ساخته شده و برای تحمل بار ترافیک سنگین و لرزه‌های احتمالی طراحی شده است. پایه‌های پل در عمق ۱۸ متری بستر رودخانه قرار گرفته و روی آن ۳ دهانه قوسی اجرا شده است. مهندس ناظر طرح، آقای مهندس کامران یزدان‌پناه، گفت: «ما برای مقاومت در برابر سیلاب‌های ۱۰۰ ساله محاسبه کرده‌ایم و فاصله پایه‌ها از لبه رودخانه به اندازه کافی است تا جریان آب به پایه‌ها آسیب نزند. کابل‌های فولادی مهار هم برای جلوگیری از لرزش در باد شدید نصب شده است.» هزینه کل طرح ۴۲۰ میلیارد ریال بوده که ۶۰ درصد آن از اعتبارات استانی و باقی از کمک‌های مردمی تأمین شده است.

اما همه چیز در مراسم گشایش خلاصه نمی‌شود. صدها نفر از اهالی روستاهای «چنار سفید» و «خرمک» که سال‌ها برای رسیدن به مدرسه ناچار بودند از روی پل موقت عبور کنند، می‌گویند شادی آنها با نگرانی همراه است. پل موقت که از تیرآهن و تخته ساخته شده بود، هنوز در کنار پل جدید برپا است و قرار است تا پایان آذرماه برچیده شود. برخی از معلمان و پزشکان می‌گویند اگر این پل موقت زودتر برداشته شود، خطر حادثه برای کودکان و سالمندان کمتر می‌شود و مسئولان باید زمان دقیق آن را اعلام کنند.

در مقابل، مسئولان شهرستان وعده داده‌اند که پل موقت تا ۱۵ آبان جمع‌آوری شود و پیمانکار موظف است محل نصب پل را پس از برداشتن، به حالت اولیه برگرداند. با این حال، فعالان محیط‌زیست هشدار داده‌اند که اگر بقایای پل موقت در بستر رودخانه رها شود، در فصل بارندگی می‌تواند مانع جریان آب شود و خطر آبگرفتگی روستاها را افزایش دهد. این موضوع نشان می‌دهد که اجرای یک طرح عمرانی تا زمان جمع‌آوری کامل آثار موقت، هنوز ناتمام است.

(پشتیبان شهری؛ نماد وحدت و همدلی)

پشتیبان شهری؛ نماد وحدت و همدلی در شهر ماهنگ

شهر ماهنگ امروز میزبان مراسمی است که بیش از هر چیز دیگر، معنای همدلی و پشتیبانی را در زندگی روزمره مردم این شهر زنده کرد. در این مراسم، صدها شهروند داوطلب گرد هم آمدند تا از خانوادگان بی‌سرپرست، سالمندان تنها و کودکان کار پشتیبانی کنند. این مراسم که به ابتکار شورای شهر و با همکاری چند سازمان مردم‌نهاد برگزار شد، نشان داد که حتی در شرایط دشوار اقتصادی هم می‌توان با کمک‌های کوچک زندگی بسیاری را تغییر داد.

به گفته مسئولان برگزاری، بیش از ۱۲۰ خانوار از این طرح بهره‌مند شدند. به هر خانوار یک بسته مواد غذایی، پتو و کمک‌هزینه ماهانه داده شد. برای کودکان کار نیز کلاس‌های آموزشی و سرگرمی برگزار شد تا از خیابان فاصله بگیرند و به مدرسه برگردند. سالمندان تنها هم از خدمات پزشکی رایگان و ویزیت منزل برخوردار شدند. این بخش از طرح را پزشکان داوطلب و پرستاران بازنشسته انجام دادند.

(ادامه از صفحه 2)

نکته جالب ماجرا این است که بسیاری از کمک‌کنندگان خود روزگار سختی را پشت سر گذاشته‌اند و حالا می‌خواهند دست دیگران را بگیرند. یکی از داوطلبان می‌گفت: «من سال‌ها در صف نان ایستاده بودم و حالا می‌خواهم جای کسی بایستم که همان صف را می‌بیند.» این جمله در میان جمعیت زیاد تکرار شد و نشان داد که پشتیبانی فقط کار نهادها نیست و مردم عادی هم می‌توانند نقش بزرگی بازی کنند.

با این حال، برخی از اهالی انتقاد کردند که چرا چنین طرح‌هایی باید به داوطلبی وابسته باشد و چرا دولت محلی نمی‌تواند بخشی از هزینه‌ها را تأمین کند. در پاسخ، مسئولان گفتند که این طرح قرار است الگویی برای سایر شهرها شود و اگر موفق باشد، در بودجه سال آینده شهر ماهنگ گنجانده خواهد شد. شورای شهر قول داده است که گزارش هزینه‌ها و تعداد بهره‌مندان هر ماه منتشر شود تا شفافیت حفظ شود.

در پایان مراسم، یکی از مادران سرپرست خانوار گفت: «فردا صبح که بیدار شدم، دیگر فکر نمی‌کنم تنها باشم.» این جمله شاید ساده باشد، اما شاید مهم‌ترین خروجی این طرح همین باشد. پشتیبان شهری نشان داد که وقتی مردم به هم تکیه می‌کنند، حتی با کمک‌های کوچک هم می‌توان زندگی چند خانوار را روشن‌تر کرد. ماهنگ امروز یک درس کوچک اما مهم به شهرهای دیگر داد.

(سرمایه اجتماعی؛ پل پنهان توسعه)

سرمایه اجتماعی؛ پل پنهان توسعه روستاهای دره سیمین

در حالی که بسیاری از برنامه‌های توسعه روستایی بر آمار درآمد، زیرساخت و اشتغال تمرکز دارند، گروهی از پژوهشگران دانشگاه آبگینه در گزارشی تازه هشدار داده‌اند که سرمایه اجتماعی یکی از مهم‌ترین دارایی‌های روستاهای دره سیمین است و اگر نادیده گرفته شود، هر پروژه عمرانی با خطر شکست روبه‌رو می‌شود. این گزارش که حاصل یک سال مطالعه میدانی در ۴۲ روستا است، نشان می‌دهد که میزان اعتماد مردم به یکدیگر، به شورای روستا و به نهادهای محلی مستقیماً بر سرعت اجرای طرح‌ها اثر می‌گذارد.

دکتر فرهاد نیک‌پی، سرپرست تیم پژوهشی، گفت: «ما دیدیم روستاهایی با بودجه مساوی و امکانات یکسان، یکی جاده می‌سازد و دیگری منتظر می‌ماند. تفاوت در انسان‌ها و در روابط میان آنهاست.» به گفته او، در روستاهایی که جلسات هفتگی شورا برگزار می‌شود و مردم در تصمیم‌گیری مشارکت دارند، هزینه نظارت بر پروژه‌ها حدود ۳۰ درصد کمتر است و کیفیت کار بالاتر ارزیابی شده است.

در مقابل، در روستاهایی که تصمیم‌ها از بالا ابلاغ می‌شود و مردم احساس می‌کنند کسی به حرف‌شان گوش نمی‌دهد، پروژه‌ها یا نیمه‌کاره می‌ماند یا پس از چند سال خراب می‌شود. یکی از مشکلات رایج، نبود فضای گفت‌وگو میان نسل‌هاست. جوانان مهاجرت کرده‌اند و بزرگترها می‌گویند کسی نمانده که تصمیم بگیرد. این شکاف، به گفته پژوهشگران، یکی از بزرگترین تهدیدها برای آینده روستاهاست.

راه حل چیست؟ گزارش پیشنهاد می‌کند که دهیاری‌ها و شوراهای روستایی باید جلسات هفتگی را رسمی کنند و صورت‌جلسه‌ها را در تابلوی اعلانات نصب کنند. همچنین پیشنهاد شده است که صندوق‌های کوچک اعتباری روستایی با مشارکت مردم راه‌اندازی شود تا وابستگی به بانک کاهش یابد. این صندوق‌ها می‌توانند هم منبع مالی باشند و هم محل آموزش مدیریت جمعی.

(ادامه از صفحه 3)

در پایان، دکتر نیک‌پی گفت: «سرمایه اجتماعی را نمی‌شود با بخشنامه ساخت، اما می‌شود با رفتار دولت خراب کرد.» او از دولت خواست که ارزیابی اثر اجتماعی را به همان اندازه که ارزیابی اثر زیست‌محیطی اجباری است، الزامی کند. به گفته او، بدون این ارزیابی، هر طرح عمرانی ممکن است در ظاهر موفق باشد اما در باطن، اعتماد مردم را فرسوده کند و آسیب بلندمدت ببیند.

پل ناصر؛ محل اتصال دو ساحل، نماد پیشرفت و چالش‌های پیش‌رو

(گزارش ویژه — صفحه ۲)

پل ناصر که روز سه‌شنبه ۲۱ مهر ۱۴۰۳ با حضور مسئولان استان و صدها شهروند افتتاح شد، تنها یک سازه بتنی و فولادی نیست. این پل محل اتصال دو ساحل رودخانه سیمره است و سال‌ها بود که ساکنان دو طرف رودخانه برای رسیدن به بازار، مدرسه و درمانگاه ناچار بودند مسیر طولانی و پرهزینه را طی کنند. در روزهای بارانی این مسیر گاهی به طور کامل بسته می‌شد و هزاران نفر از دسترسی به خدمات اساسی محروم می‌ماندند. اکنون با گشایش پل ناصر، زمان رفت‌وآمد میان دو ساحل به حدود ۱۲ دقیقه کاهش یافته است.

پل ناصر به طول ۲۴۰ متر و عرض ۱۲ متر ساخته شده و برای تحمل بار ترافیک سنگین و لرزه‌های احتمالی طراحی شده است. پایه‌های پل در عمق ۱۸ متری بستر رودخانه قرار گرفته و روی آن ۳ دهانه قوسی اجرا شده است. مهندس ناظر طرح، آقای مهندس کامران یزدان‌پناه، گفت: «ما برای مقاومت در برابر سیلاب‌های ۱۰۰ ساله محاسبه کرده‌ایم و فاصله پایه‌ها از لبه رودخانه به اندازه کافی است تا جریان آب به پایه‌ها آسیب نزند. کابل‌های فولادی مهار هم برای جلوگیری از لرزش در باد شدید نصب شده است.» هزینه کل طرح ۴۲۰ میلیارد ریال بوده که ۶۰ درصد آن از اعتبارات استانی و باقی از کمک‌های مردمی تأمین شده است.

اما همه چیز در مراسم گشایش خلاصه نمی‌شود. صدها نفر از اهالی روستاهای «چنار سفید» و «خرمک» که سال‌ها برای رسیدن به مدرسه ناچار بودند از روی پل موقت عبور کنند، می‌گویند شادی آنها با نگرانی همراه است. پل موقت که از تیرآهن و تخته ساخته شده بود، هنوز در کنار پل جدید برپا است و قرار است تا پایان آذرماه برچیده شود. برخی از معلمان و پزشکان می‌گویند اگر این پل موقت زودتر برداشته شود، خطر حادثه برای کودکان و سالمندان کمتر می‌شود و مسئولان باید زمان دقیق آن را اعلام کنند.

در مقابل، مسئولان شهرستان وعده داده‌اند که پل موقت تا ۱۵ آبان جمع‌آوری شود و پیمانکار موظف است محل نصب پل را پس از برداشتن، به حالت اولیه برگرداند. با این حال، فعالان محیط‌زیست هشدار داده‌اند که اگر بقایای پل موقت در بستر رودخانه رها شود، در فصل بارندگی می‌تواند مانع جریان آب شود و خطر آبگرفتگی روستاها را افزایش دهد. این موضوع نشان می‌دهد که اجرای یک طرح عمرانی تا زمان جمع‌آوری کامل آثار موقت، هنوز ناتمام است.

(پشتیبان شهری؛ نماد وحدت و همدلی در شهر ماهنگ)

پشتیبان شهری؛ نماد وحدت و همدلی در شهر ماهنگ

شهر ماهنگ امروز میزبان مراسمی است که بیش از هر چیز دیگر، معنای همدلی و پشتیبانی را در زندگی روزمره مردم این شهر زنده کرد. در این مراسم، صدها شهروند داوطلب گرد هم آمدند تا از خانوادگان بی‌سرپرست، سالمندان تنها و کودکان کار پشتیبانی کنند. این مراسم که به ابتکار شورای شهر و با همکاری چند سازمان مردم‌نهاد برگزار شد، نشان داد که حتی در شرایط دشوار اقتصادی هم می‌توان با کمک‌های کوچک زندگی بسیاری را تغییر داد.

به گفته مسئولان برگزاری، بیش از ۱۲۰ خانوار از این طرح بهره‌مند شدند. به هر خانوار یک بسته مواد غذایی، پتو و کمک‌هزینه ماهانه داده شد. برای کودکان کار نیز کلاس‌های آموزشی و سرگرمی برگزار شد تا از خیابان فاصله بگیرند و به مدرسه برگردند. سالمندان تنها هم از خدمات پزشکی رایگان و ویزیت منزل برخوردار شدند. این بخش از طرح را پزشکان داوطلب و پرستاران بازنشسته انجام دادند.

(ادامه از صفحه 2)

نکته جالب ماجرا این است که بسیاری از کمک‌کنندگان خود روزگار سختی را پشت سر گذاشته‌اند و حالا می‌خواهند دست دیگران را بگیرند. یکی از داوطلبان می‌گفت: «من سال‌ها در صف نان ایستاده بودم و حالا می‌خواهم جای کسی بایستم که همان صف را می‌بیند.» این جمله در میان جمعیت زیاد تکرار شد و نشان داد که پشتیبانی فقط کار نهادها نیست و مردم عادی هم می‌توانند نقش بزرگی بازی کنند.

با این حال، برخی از اهالی انتقاد کردند که چرا چنین طرح‌هایی باید به داوطلبی وابسته باشد و چرا دولت محلی نمی‌تواند بخشی از هزینه‌ها را تأمین کند. در پاسخ، مسئولان گفتند که این طرح قرار است الگویی برای سایر شهرها شود و اگر موفق باشد، در بودجه سال آینده شهر ماهنگ گنجانده خواهد شد. شورای شهر قول داده است که گزارش هزینه‌ها و تعداد بهره‌مندان هر ماه منتشر شود تا شفافیت حفظ شود.

در پایان مراسم، یکی از مادران سرپرست خانوار گفت: «فردا صبح که بیدار شدم، دیگر فکر نمی‌کنم تنها باشم.» این جمله شاید ساده باشد، اما شاید مهم‌ترین خروجی این طرح همین باشد. پشتیبان شهری نشان داد که وقتی مردم به هم تکیه می‌کنند، حتی با کمک‌های کوچک هم می‌توان زندگی چند خانوار را روشن‌تر کرد. ماهنگ امروز یک درس کوچک اما مهم به شهرهای دیگر داد.